

Folclorul, izvor de inspiratie: Revedere de Mihai Eminescu

In caietele manuscrise ale lui Eminescu s-a gasit un material folcloric, cules de poet nou copiat dupa altii, cuprinzind, basme, proverbe, cintece epice si, mai ales, numeroase specii ale poeziei lirice. Intentia lui n-a fost sa publice o culegere populara, cum facuse Alecsandri, ci sa cunoasca prin intermediul creatiei folclorice credintele, obiceiurile si limba poporului, precum si intregul sistem al mijloacelor de realizare artistica elaborat prin veacuri si pastrat prin traditii orale. In conceptia lui Eminescu, sursele folclorice ale literaturii culte contribuie in mod hotaritor la definirea trasaturilor proprii, a specificului ei national.

Ceea ce aprecia Eminescu indeosebi la poezia populara era capacitatea ei de a gasi expresia cea mai potrivita, mai simpla si mai naturala a unui gind sau a unui sentiment. Influenta populara este evidenta in multe din poeziile lui Eminescu. El a preluat teme, motive, versuri, ritmuri, armonii, imagini pe care le-a asamblat in compuneri noi, purtind pecetea inimitabila stilului sau. Unele sint prelucrari folclorice adaosuri de rafinament in planul expresiei sau al ideii (Revedere, Ce te legeni, La mijloc de codru, Cartea feciorului din Scirsoarea III etc.), astfel sint profund originale, sursa populara cunoscind transformari esentiale (Calin - file din poveste, Luceafarul). In toata insa intilnim acea imbinare inconfundabila intre glasul poetului si glasul poeziei populare, prin care Eminescu si-a dobindit timbrul specific. In aceasta privinta G. Calinescu facea urmatoarea observatie: "Cea mai mare insusire a lui Eminescu este de a face poezie populara fara sa imite, si cu idei culte, de a cobori la acel sublim impersonalism poporan".

Revedere este prima creatie in metru popular - trohaic a lui Eminescu, publicata in "Convorbiri literare" din 1 octombrie 1879, dar scirsa cu citiva ani mai inainte. Prin ea se poate urmari ceea ce a dat folclorul lui Eminescu si ceea ce a dat el folclorului. Modelul departat este al lui Alecsandri din Doine, dar Eminescu adinceste intentiile inaintasului sau caruia ii este superior prin forta poetica, viziune filozofica si tehnica de versificatie.

Poezia are o alcatuire dialogata in constructia ei delimitindu-se doua planuri distincte: al omului si al codrului. Planurile sint asezate intr-o dubla opozitie, opozitia marcata de cele doua intrebari si de cele doua raspunsuri care-i transforma pe interlocutori in simboluri ale unor realitati diferite: omul - conditia trecatoare, codrul - eternitate.

Planul poetului (al omului), mai concis, e predominant interogativ. Formele de adresare ("codrule", "dragutule", "Ce mai faci?") precum si prezenta exclamatiilor revelatoare ("multa vreme au trecut"; "tu din tinar precum esti / tot mereu intineresti") contureaza dominantele sufletesti ale interlocutorului uman. Acesta este familiar, bucuros de revedere, dar surprins de contrastul dintre propria lui infatisare si fizionomia parca neschimbata a naturii.

Planul personificat al codrului, mai extins, e predominant afirmativ, fiind alcatuit dintr-o succesiune de constatari despre ceea ce ramine ca permanenta in miscarea naturii: rotatia anotimpurilor: "Iar, eu fac ce fac de mult / Iarna viscolul ascult / Crengile-imi rupindu-le / Apele astupindu-le / Troienind

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

cararile / si gonind cintarile / si mai fac ce fac de mult / Vara doina mi-o ascult" si statornicia stelelor: "Iar noi locului ne tinem / Cum am fost asa raminem / Marea cu riurile / Lumea cu pustiurile / Luna si cu soarele / Codrul cu izvoarele". Pornind de la metafora codrului etern, a temporal, Eminescu prezinta in poezie codrul ca simbol al vesniciei regenerarii a materiei, al permanentei in antiteza cu omul trecator, fiinta perisabila: "Numai omu-i schimbator / Pe pamint ratacitor". Revedere este asadar o elegie pe tema efemeritatii omului, un cintec melancolic despre fragilitatea conditiei umane in fata timpului. Punctul de plecare este doina populara, dar Eminescu rescrie totul din perspectiva poetului romantic cutremurat de spectacolul universului vesnic, ce-l face sa se simte marunt si trecator. Poezia capata astfel un substrat filozofic, care nu mai e de origine folclorica.

De origine populara sunt: motivul codrului ca fiinta mitica; dialogul cu natura, originalitatea si familiaritatea stilului trohaic, masura 7 - 8 silabe si rimele perechi, precum si armonia generala a poeziei.

De origine culta sunt: rafinamentul expresiv, accentuarea ideii de perenitate a codrului, amplificarea cosmica a opozitiei om - natura ; viziunea romantica asupra conditiei, sentimentul elegiac.

Realizind o fuziune perfecta intre sursele populare ale lirismului si cateva din temele fundamentale ale poeziei si filozofiei europene, caracteristica de baza a intregii sale creatii, Eminescu a scris una dintre cele mai frumoase poezii in metru popular.